

eiXAMPLEM

Butlletí de l'ANC de l'Eixample, Sant Antoni i Sagrada Família

Novembre 2018 - Número 13

"TINDREM UN JUDICI AMB MOLT POQUES GARANTIES"

Entrevista a Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol, advocat d'encausats i exiliats polítics

Alonso-Cuevillas és un prestigiós jurista i economista, catedràtic en dret processal de la Universitat de Barcelona, fou degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona i president de la Federació Europea del Col·legi d'Advocats. Darrerament l'hem conegut per ser l'advocat defensor del president Carles Puigdemont. També s'ha encarregat de la defensa dels exconsellers Clara Ponsatí i Lluís Puig, de l'historiador Josep Lluís Alay i de l'exsecretari general d'Interior César Puig, tots ells encausats per l'Audiència Nacional.

En l'entrevista que ha concedit a l'EIXAMPLEM sempre s'ha expressat amb

claredat, contundència i convicció, amb l'objectiu d'ajudar-nos a entendre en quin moment està el judici que l'estat espanyol fa contra la causa Independentista.

Eix. Els advocats dels exiliats i dels presos polítics es queixen contínuament d'irregularitats que dificulten l'acció de la defensa. Quines són?

JAC. N'hi ha tantes que no tenim prou espai al butlletí per exposar-les. Les lleis espanyoles, suposadament molt garantistes, no s'han respectat. En l'aspecte processal formal, es va

Editorial

BARCELONA, CAPITAL DE LA REPÚBLICA CATALANA

Hi pot haver algú que cregui que es pot construir la República de Catalunya sense que la ciutat de Barcelona tingui un ajuntament i un alcalde independentistes?

Segur que tots els que ens diem sobiranistes i tenim l'aspiració màxima de viure en un estat nou, lliure dels vicis i les males pràctiques del Reino de España sabem que és imprescindible tenir al nostre favor el principal municipi de Catalunya, una ciutat oberta al món, davantera i prestigiosa. Prou d'ambigüitats comunes, prou de demagògies, de pretendre que pensem que els problemes de Barcelona són independents dels de la resta de Catalunya i que es pot fer ciutat sense fer, al mateix temps, país.

Ara ens podem preguntar: com assolirem aquest objectiu? L'ANC sols té una resposta: amb **democràcia, participació i unitat**. Quan veiem que els partits que s'anomenen independentistes posen en primer terme els seus interessos, per davant dels de país, quan sembla que la desunió i manca de compromís està a l'ordre del dia, neix **Primàries Catalunya** per oferir un instrument que, a escala nacional, pot aconseguir que hi hagi el màxim de municipis independentistes i d'alcaldes per la República: les **eleccions primàries**.

Les primàries són una pràctica democràtica, participativa i progressista que permet escollir directament els candidats que es presentaran el maig del 2019 a les pròximes eleccions municipals de Barcelona. Alguns partits han introduït aquesta pràctica però per ser tancades i limitades als militants, o per les males pràctiques i manca d'escrú-

pols, han pervertit el significat de les primàries (recordeu la polèmica de les llargues cues de paquistanesos per votar el candidat del PSC pel març del 2014?).

Primàries Catalunya va constituir-se el 23 d'agost per l'acord de les entitats: Primàries per la República, Primàries per Barcelona i l'ANC. No proposa ni impulsa cap candidat o candidatura, sinó que pretén oferir: **participació, transparència, rigor i seguretat** amb l'objectiu que, per damunt de tot, es tingui en compte la voluntat popular a l'hora de votar qui ens representarà a l'Ajuntament.

Proposem unes eleccions primàries que siguin: **obertes, transversals, integradores i unificadores**. Tots hi estem cridats: els afiliats a partits independentistes, els independents o els membres d'organitzacions socials, tots serem electors i tots podem ser candidats, sempre que hi hagi el compromís de lluitar sense descans per la República independent de Catalunya.

Creieu que hi ha quelcom més potent que una llista a l'Ajuntament de Barcelona integrada pels candidats que prèviament han estat escollits lliurement per desenes de milers de ciutadans que votem qui volem que ens representi? Això s'anomena **empoderament ciutadà**.

Mentre ja fa més d'un any que tenim exiliats i romanen empresonats sense judici els que van donar la cara pel referèndum de l'1-0, només hi ha un camí: unificar totes les nostres forces, demostrar que som un poble unit i, el maig del 2019, omplir un altre cop les urnes de vots per fer que l'Ajuntament de Barcelona tingui una clara majoria independentista i treballi activament per la República.

Per aconseguir això, el millor instrument són les eleccions primàries.

forçar la competència, ja que els encausats haurien de ser jutjats pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i no per l'espanyol. Un altre punt és la fragmentació que s'ha fet de la causa en diversos procediments diferenciats i a això cal afegir que la instrucció l'ha feta la Guàrdia Civil i que ara ens trobem amb grans dificultats per accedir a tota la informació, dipositada en un núvol telemàtic ple d'irregularitats i mancances.

Si entrem en continguts, és evident que els fets pels quals estan processats no han existit. No hi ha hagut malversació, perquè així ho va reconèixer el mateix ministre Montoro, i no hi ha hagut rebel·lió, ja que és evident que no hi ha hagut violència, com han dit catedràtics de dret penal, exmagistrats del Suprem com Martín Pallín o Pascual Sala, expresident del *Consejo General del Poder Judicial*. A més, tot això ja ha quedat reflectit en les sentències dels tribunals d'Alemanya i Bèlgica. Davant d'aquestes evidències, el judici que es farà sembla més una aparença de judici.

EIX. Els presos polítics han denunciat que el Tribunal Constitucional reté els seus recursos per retardar-ne el salt a la Justícia Europea a Estrasburg. Hi ha evidències d'un fet tan poc ètic?

JAC. El TC triga molt a resoldre els recursos d'empara, ja que no hi ha terminis regulats per llei. Hi ha el temor que puguin passar 4 o 5 anys fins que es dicti la resolució. El cert és que s'estan admetent tots els recursos que presentem, malgrat que segons l'estadística només s'accepten el 9% dels recursos que es presenten, tot plegat sembla una maniobra per retardar que portem el cas als tribunals europeus. Jo ja n'he presentat quatre i l'advocat Jordi Pina cinc més.

EIX. El Jutjat d'Instrucció 13, que acumula un gran nombre d'encausats relacionats amb el referèndum, va dir en veu del Sr. Juan Antonio Ramírez Sunyer que no té indicis de rebel·lió ni sedició contra els investigats per l'1-O. Quin efecte tenen aquestes declaracions sobre les línies de defensa?

JAC. El jutjat 13 va començar a actuar per suposat delictes de revelació de secrets informàtics contra el jutge Santi Vidal i va passar més d'un any sense citar-lo a declarar. De cop, quan l'Audiència i el TSJ espanyol ja estaven funcionant, el jutjat 13 va començar a actuar ordenant registres i escorcolls a impremtes, a webs i a departaments de la Generalitat com el d'Economia. Quan la CUP es va

voler querellar, van negar que investiguessin el referèndum i també que la investigació fos per càrrecs de rebel·lió i sedició, ja que no hi té competències. Es pronuncia de manera contradictòria i encara no sabem ben bé què és el que està investigant. Tot plegat és un desgavell i una de les vulneracions més flagrants és aquesta atomització de la causa.

EIX. A l'estat espanyol estan sortint sentències sorprenents, com les dels joves d'Alsua, de Valtonyc i altres cantants rapers, els violadors de "la manada" i, recentment, la trama dels nens robats. Quina valoració en fa?

JAC. Els casos no són comparables, però tot això fa palès el biaix ideològic existent dins el sistema jurídic espanyol. S'han retrocedit anys pel que fa a les llibertats democràtiques i el dret d'expressió. El que és més greu no és que uns pocs jutges facin declaracions improcedents o piulades ofensives, sinó el clamorós silenci dels milers de magistrats que constitueixen la Judicatura i que no ho denuncien. Fins i tot sembla que ho trobin normal. Sentències com la de "la manada" demostren que la Judicatura no ha avançat.

EIX. A Tamara Carrasco, l'Audiència Nacional l'obliga a romandre confinada al seu poble, pendent de judici i amb l'argument que els CDR encara existeixen. Es pot considerar un argument legalment vàlid?

JAC. La llei d'enjudiciament criminal considera que qualsevol mesura restrictiva de la llibertat ha de ser excepcional i ha d'estar justificada. En aquest cas s'han acollit a un dels tres supòsits, el perill de "reiteració del delictes", però caldria que els fets es concretessin. No es pot actuar a base d'un pronòstic sobre quina seria la seva conducta, basant-se en el que podrien es-

tar fent uns altres. Això és propi d'una justícia inquisitorial.

EIX. Com pot ser que el poder judicial espanyol no faci cap cas de resolucions de tribunals europeus, com la del land alemany Schleswig-Holstein, que va rebutjar l'acusació de rebel·lió contra el president Puigdemont?

JAC. La justícia espanyola mai no serà imparcial, senzillament perquè els mateixos jutges se senten víctimes del suposat delictes que jutgen. A més, se senten cridats a "salvar la pàtria". No són ni seran objectius per manca d'imparcialitat. Les contundents sentències europees no les accepten perquè consideren que qui té la raó són ells, mentre que els tribunals estrangers estan equivocats. A més, compten amb una cobertura de la caverna mediàtica. Hi ha magistrats que, en privat, reconeixen que l'actuació dels tribunals espanyols és errònia, però no s'atreveixen a denunciar-ho perquè el sistema de promoció professional està lligat a la complicitat amb el sistema dominant. És per aquest motiu que les veus que s'escolten són, quasi sempre, les de magistrats jubilats.

EIX. Què hauria de passar perquè president Puigdemont pugui retornar a Catalunya sense el perill de ser empresonat?

JAC. Hi ha tres escenaris. El primer és la prescripció dels delictes, és a dir, que passin 20 anys per poder retornar. El segon seria que es produís una absolució de la resta d'encausats pel tribunal d'Estrasburg o que els acusadors, Fiscalia i Vox, retiressin els càrrecs i s'arxivés la causa. El tercer escenari seria que Catalunya no estigués sotmesa a la justícia espanyola.

EIX. Com pot influir la petició d'Amnistia Internacional que demana l'alliberament dels *Jordis*, sobre la resta de presos i exiliats?

JAC. Com ja hem dit, la cúpula autàrquica de la justícia espanyola no vol acceptar les resolucions d'altres tribunals europeus ni tampoc l'opinió dels magistrats més prestigiosos. Per tant, tampoc no sembla que estigui disposada a escoltar la petició de llibertat d'Amnistia Internacional.

EIX. A grans trets, com creu vostè que es desenvoluparà el judici dels presos polítics?

JAC. Serà un judici amb molt poques garanties. La sentència sembla que ja està decidida i tot indica que el Suprem vol anar ràpid. A la defensa se li han posat totes les traves possibles, com col·locar en un núvol telemàtic milers de documents que estaven incomplets i donar molt poc temps per poder descarregar-los i estudiar-los. A banda d'això, també cal destacar que, un cop comenci el judici, tornaran a traslladar els presos a presons de Madrid properes al Suprem i que s'hauran

de desplaçar diàriament de la presó al tribunal en llargues sessions de matí i tarda. Tot això pot durar mesos i incrementarà encara més el cansament i l'estrès.

A efectes de calendari, es diu que volen iniciar les sessions per qüestions prèvies abans de Nadal, el judici pròpiament dit seria passat Reis i la sentència arribaria al maig, un cop hagin passat les eleccions municipals.

EIX. Creu que els presos tenen ganes d'arribar al judici per confrontar la justícia espanyola i el mateix estat?

JAC. Els presos tenen ganes que s'acabi aquest malson i tornar a casa. Òbviament, volen que el judici es faci ràpid perquè s'escoltin els seus arguments, però també és cert que, després de comprovar que no els posarien en llibertat condicional i que són tractats com a presos sentenciats, estan convençuts que la solució està en poder anar el més aviat possible a Europa.

Un cop finalitzada l'entrevista, en conversa informal, han sortit dos aspectes destacables, un d'ells és la voluntat i necessitat que el judici sigui públic i televisat perquè arribi a tot el món i l'altre és que els escrúpols legals que pot tenir el Tribunal estan eclipsats pel seu interès de fer un escarment. Això, en llenguatge del carrer, s'entén com a revenja o no?

Poc després de l'entrevista, s'han complert les pitjors previsions de com actuaria el Poder Judicial del Reino de España: La Fiscalia (PSOE) demana 214 anys de presó contra els representants del Govern, el Parlament, L'ANC, Òmnium i els Mossos.

Tot s'hi val contra l'independentisme, l'únic camí de futur és República.

"ON IMPERA L'ESTAT DE DRET NO SE SANCIONA ABANS DE CONDEMNAR"

Raül Romeva

L'opinió del lector

DE L'OCA ALS ESCACS

Per Josep-Anton Monfort Tort

Fa mesos que em roden pel cap un munt de reflexions i pensaments que voldria cridar als quatre vents i no he trobat –fins ara– el marc adient on fer-ho. I no és perquè des de finals de gener no hagin passat coses gruixudes. Potser és això, aquesta densitat que et té enganxat als fets i que no té gaires esclatxes per a la distància que l'escriure necessita. Potser és això, el que fa diferent un veritable escriptor d'un simple diletant.

El que ha passat aquest any ens ha anat aclarint els grans discursos i les vies assegurades per assolir la República sense trencar un plat i anant "de la llei a la llei", de manera tan natural i senzilla com aquell que va "d'oca a oca i tiro perquè em toca".

Aquest 11 de Setembre hem vist que la gent no es quedava a casa. Emprenyats amb l'estat espanyol però també –i de manera creixent– amb els partits de govern (dits indepes), cada dia està més clar que ha canviat el joc. Que aquest joc de l'Oca s'ha convertit en una mena d'Escacs però amb peces desiguals. Ells tenen més torres i alfiles, però nosaltres cada dia tenim més peons d'una mena especial, imbatibles, que s'alcen i tornen al tauler un cop capturats. La batalla serà dura perquè cada part sap el molt que perd si és vençuda, però la inèrcia que ha agafat el moviment independentista costarà d'aturar. Els espanyolistes han fet tantes barrabassades, ho fan tan malament, empe-

sos pel seu orgull i vella praxi imperial, que a cada nova barbaritat ens porten gent no independentista però demòcrates i tips de tanta insolència.

Ara tots sabem que hem de lluitar, que la República no ve sola i que mai no convencerem Espanya per tal que renunciï als seus privilegis. Que hem d'exigir valor i desobediència als nostres polítics però que, per això, hem d'estar cadascun de nosaltres disposats a desobeir i a pagar-ne un preu. I això costa. Sempre ha estat així, però si empenyem tots serà més fàcil i més curt.

Hem de tombar el rei!!

MANUEL VALLS: UN CANDIDAT A L'ALCALDIA DE BARCELONA

Josep Ramon Bosch és el braç dret de Valls a la **campanya per l'alcaldia de Barcelona** (publicat a Le Nouvelle Observateur el 4 d'octubre del 2018).

El 2 d'octubre a la TV pública francesa France 5, el periodista Max Darquier diu que el responsable de **l'operació Valls** a Barcelona (**Josep Ramon Bosch**) va fundar l'organització d'**ultradreta** Somatemp i que anava a actes de la **Fundación Francisco Franco**.

Segons **Jean-Marc Rouillan**, fundador d'Acció Directa a França i col·laborador a Catalunya del Moviment Ibèric d'Alliberament, en una entrevista al VilaWeb el 7-10-2018: "**Valls és un desastre ecològic. Els francesos porten les deixalles a Barcelona. A França no pot ni parlar per la TV. L'odien. Ha deixat que la policia apallissés molts joves. El jovent a França no el pot veure i per això ve cap aquí.**"

Acabes d'activar la meva carta trampa

EN DIRECT DE BARCELONE...

En directe des de Barcelona...

He estat elegit amb una majoria molt curta
I voleu que faci de diputat a temps complet!...

Aviat a les vostres pantalles
"Amença sobre Barcelona"

LES TERRITORIALS
DE L'EIXAMPLE
AGRAEIXEN
PROFUNDAMENT
LA COL·LABORACIÓ
DEL **COMERÇ AMIC**
EN LA DIFUSIÓ DEL
BUTLLETÍ

